

Månebase Rødhætte

Af Lars Ahn Pedersen

De har sendt mig til en psykolog. Det er obligatorisk i tilfælde som dette.

Han spørger, om jeg er sikker i min sag. Jeg svarer bekræftende.

Han stiller derefter en række spørgsmål, hvor han optræder som Djævelens advokat. Er jeg klar over, hvad jeg står til at miste? Hvad vil venner og familie sige til mit valg? Prøver jeg ikke bare at flygte fra mine egne problemer? Det er alt sammen noget, jeg har tænkt længe og grundigt over, og jeg svarer prompte og med overbevisning i stemmen.

Så spørger han, hvad det var, som førte til min beslutning, og jeg åbner munden, men går i stå, fordi jeg pludselig kommer i tvivl. For hvad var det egentlig, der satte det hele i gang? Var det Anton Werners tragiske skæbne, eller da det slog klik for min søster efter vores forældres død? Måske er det lettest bare at give Pedro Jansen skylden, for det har jeg vænnet mig til at gøre. Men hvis jeg skal være helt ærlig - og det skal jeg - er det lettest at begynde med Jerome, for uden ham havde jeg aldrig mødt ...

#

Vi er nået halvvejs til Månen, da varulven vågner.

"Hvad var det?" udbryder min andenpilot, Jerome, da vi hører lydene inde fra kabinen. Det er lyde, jeg kun kender alt for godt. Det er kroppens smertefulde forvandling fra menneske til dyr. Det er lyden af muskler, der strækkes og vrides, og knogler, der vokser og udvider sig.

"En af dem er vågnet," siger jeg og tjekker overvågningskameraerne.

Jeg konstaterer med lettelse, at der kun er tale om en enkelt passager. De øvrige 11 befinder sig fortsat i dvaletilstand i deres bokse.

"Hvad? Hvordan kan det lade sig gøre?" spørger Jerome.

Det er kun hans anden tur, og jeg fornemmer panikken i hans stemme. Endnu en grund til at jeg selv må holde hovedet koldt. Foran os har vi Månen i sin fulde pragt. Stor, rund og sølvglinsende. Derfor er der ingen vinduer i kabinen, ligesom vores passagerer ikke har lov til at være vågne under rejsen. Og alligevel sker det.

"Nogle er mere letpåvirkelige end andre," siger jeg. "Bare det at nærme sig Månen kan være nok. De behøver ikke engang se den."

Jerome har mistet al farve i sit ansigt. "Hvorfor er der aldrig nogen, som har fortalt mig det, Angie?"

Vi kender vist begge svaret, så jeg trækker bare på skulderen.

Jerome stirrer på billederne inde fra kabinen. Forvandlingen er næsten fuldendt. Jeg kan se svedperlerne på Jeromes pande nu. Gad vide hvordan han vil reagere, hvis varulven begynder at hyle?

"Hvor ofte sker det her?" spørger han.

"Meget sjældent. Jeg har kun været ude for det et par gange før," lyver jeg.

Der bliver ført statistik oven den slags episoder. Jeg har selv set dem, men det er ikke noget, der bliver offentliggjort. Det er ikke sådan, at det finder sted på hver eneste tur, og der kan gå måneder mellem de enkelte tilfælde, men hvis tallene slap ud, ville ingen påtage sig dette job, og alle flyvninger ville sandsynligvis blive indstillet.

Varulven forsøger at bryde ud af sin boks. Det giver et sæt i Jerome, hver gang passageren hamrer mod siderne.

"Bare rolig. Den er bygget til at holde," siger jeg.

"Rolig?" siger Jerome og ser på mig, som om jeg er gal. "Er du klar over, at vi lige nu befinder os få meter fra et blodtørstigt monster, der kun tænker på at flå os fra hinanden, og at vi ikke har nogen udvej, fordi vi er omgivet af det kolde, sorte, lufttomme INTET? Så sig ikke at jeg skal være rolig, sindssyge kælling!"

Jeg ignorerer hans udbrud og lader ham få afløb for sin angst. Jeg siger til mig selv, at jeg sikkert ville have reageret på samme måde, hvis jeg var i hans sted, men sandheden er, at det gjorde jeg ikke, da det skete på en af mine første ture.

Imens raser varulven videre i sine bestræbelser på at slippe fri. Inden afrejsen blev passagererne spændt fast, men remmene er elastiske, så de kan give efter, ligesom boksen er stor nok til at kunne rumme en forvandet person. Gudskelov hører han ikke til hyle-typen, men hans snerren er såmænd slem nok, og Jeromes nerver nærmer sig tydeligvis bristepunktet. Jeg skal lige til at sige noget, da vi på skærmen kan se, hvordan varulvens bevægelser inde i boksen pludselig begynder at blive mindre voldsomme og kraftfulde. Et halvt minut senere er han helt holdt op.

Jerome blinker, som om han ikke kan tro sine egne øjne. "Hvad skete der?"

"Sikkerhedsanordningen trådte i kraft," siger jeg. "Der bliver sprøjtet en gas ind i boksen, hvis en af passagererne vågner og forvandles."

Normalt træder den hurtigere i funktion, og nogle gange når folk knapt nok at bevæge sig, før de får en dosis, men i dag må der have været et eller andet i vejen med sensorerne. Det undlader jeg dog at nævne for Jerome, men minder mig selv om at få det tjekket, når vi lander.

"I guder." Jerome forsøger at få styr på sin vejrtrækning. "J-jeg ... det er første gang ... jeg beklager ... tilgiv mig ..."

Jeg klapper ham beroligende på armen. Jeg har overskuddet til det, og det er tydeligt, at Jerome er færdig med dette job, når han vender tilbage til Jorden. Hvis ikke han selv siger op, skal jeg nok sørge for, at han ikke kommer til at flyve med mig igen.

Han smiler taknemmeligt og tørrer panden.

"Er den død?" spørger han håbefuldt med et blik på skærmen.

"Nej, kun bedøvet. Det burde holde til, vi lander," siger jeg.

"Burde?" Panikken er tilbage i Jeromes blik. "Hvad gør vi, hvis ...?"

"Så får han bare en ny dosis," siger jeg.

Meget kan man sige om vores arbejdsgiver, men de er ikke dumme. Selv de ved, at det er dårligt for forretningen at slå kunderne ihjel.

#

Larry Delgado var den første.

I dag er hans livshistorie kendt af alle efter det, der skete, men det er stadig en gåde, hvorfor han valgte at blive astronaut, eller hvordan det lykkedes ham at holde sin hemmelighed skjult for NASA. Der er ingen tvivl om, at Larry udmærket vidste, hvad han var, så det gør det kun endnu mere uforklarligt, at han sagde ja til at rejse til Månen.

Måske troede han, at han kunne undslippe sin forbandelse ved at tage derop, fordi han ikke ville kunne se fuldmånen. Eller også turde han bare ikke sige nej af frygt for at blive afsløret. De fleste af hans kolleger opfattede ham som lidt af en enspænder, og han havde tilsyneladende meget få venner. Han gik sjældent ud i sin fritid og holdt sin deltagelse i sociale begivenheder på et minimum, men ikke i en grad så det kunne få nogen til at tro, at han havde psykiske problemer.

Til gengæld var han efter alt at dømme en fremragende astronaut. Disciplineret, pligtopfyldende, dygtig til sit arbejde og i eminent god form. Så da en af hans kolleger blev syg kort før opsendelsen af den nye måneekspedition, stod han forrest i køen som afløser. Ingen ved, hvad Larry tænkte, men i de få interviews, der findes med ham, udtrykte han stolthed over at blive en del

af den anden bølge af bemandede månemissioner.

"I forhold til de første landinger er vores viden om Månen så meget større nu, at det bliver som at starte forfra. Det kan forvandle os som mennesker," sagde han - et utilsigtet profetisk citat som siden er blevet fortolket og forvansket til ukendelighed.

For Larry Delgado blev historisk af helt andre årsager end forventet. Han skulle have været det 14. menneske på Månen, men i stedet blev han verdenshistoriens første dokumenterede varulv.

Hans forvandling skete i landingsmodulet på vej ned mod overfladen. Ingen ved, hvorfor den ikke fandt sted før, eller hvordan han undgik at se på Månen på vej derop. Da modulet landede, regnede alle at se Larrys kollega træde ud og tage hul på en ny æra af mennesker på Månen. Men ham havde Larry dræbt og i stedet sprang en varulv ud foran de chokerede seere. Selv om det hele blev vist med forsinkelse, var det først, da Larry døde, at nogen hos tv-selskabet var kommet sig så meget over chokket, at de kom i tanker om at afbryde signalet ud til seerne.

Larry blev nemlig også det første menneske til at dø på Månen. Han havde i sin varulveform ødelagt sin astronautdragt, og han bar ikke hjelm, da den ikke længere passede ned over hans hoved. Få sekunder efter at han satte sine poter på Månens overflade, fik alle at se, hvad der sker, når man bevæger ud i iltløse omgivelser uden dragt. Der er dog stadig dem, som insisterer på, at han som varulv ikke kan betegnes som et menneske og derfor ikke tæller.

Der er ingen tvivl om, at Larry Delgado fortjener sin historiske status. Han ændrede alt, hvad vi ved om denne verden, og intet har været som før, siden han afslørede sandheden om sig selv.

Nogen vil gerne hæfte heltebetegnelsen på Larry, men det er ifølge min mening at gå for langt. En varulv, som vælger at blive astronaut og tager til Månen og tror, at han kan slippe godt fra det? Hvis I spørger mig, var manden en idiot og en klar favorit til Alle Tiders Darwin Award, hvis en sådan nogensinde bliver uddelt.

#

Apropos idioter, så sukker jeg indvendigt, da Pedro Jansen kommer hen til mig i VIP-loungen. Vi befinder os i Carter International Spaceport, og der er stadig fire timer til afgang, så jeg undrer mig over, hvad han laver her så tidligt.

"Noget imod jeg sætter mig ved siden af dig, Røde?" siger han på sin sædvanlige joviale facon, som han åbenbart tror virker på kvinder. Gad vide om han også tiltaler alle andre med øgenavne, der henviser til deres udseende? *Hvad så, Blondie? Hvordan går det, Hestefjæs? Sker der noget, D-skål?* Sikkert ikke.

"Det ved du, at jeg har, Pedro," siger jeg sødt, uden at kigge op fra min skærm.

"Tsk," siger han og sætter sig alligevel. "Hvad er det for en måde at behandle en passager på, for ikke at tale om jeres mest trofaste kunde?"

Han har ret. Pedro er vores ultimative *frequent flyer*. Han er den, som har fløjet med os til Månen og retur flest gange, og det får ham tilsyneladende til at tro, at der er et specielt bånd mellem os. Det er der ikke.

"Hvis du har problemer med min attitude, Pedro, er du velkommen til at henvende dig i kundeservice og bede om en anden afgang eller en anden pilot," siger jeg, velvidende at han ikke kan finde andre inden for den nærmeste fremtid.

Han rejser sig igen.

"Jeg kan se, at du har travlt, Røde, så jeg vil ikke forstyrre dig yderligere. Jeg beklager, at jeg ikke tænkte på, at en professionel som dig måtte være i gang med noget vigtigt, der ikke kan udsættes her så tæt på afgang," siger han med et smil.

Jeg nikker blot og ærgrer mig over, at min skærm lige nu viser en make-up test fra Cosmo i stedet for et eller andet arbejdsrelevant.

Og så er han væk. I en anden verden kunne vi sikkert være venner, for Pedro er ikke uden charme, og alle mine fornærmelser og afvisninger preller af på ham som vanddråber på en fjerpragt. Jeg har haft kærester og familiemedlemmer, der var mere tyndhudede, og som forsvandt ud af mit liv for mindre.

Men venskab er ikke en mulighed i dette tilfælde. For Pedro er en varulv. Og jeg hader varulve.

#

Da det gik op for folk, at varulve ikke kun var noget, som hørte fiktionens verden til, reagerede de ganske forudsigeligt: med frygt, vrede og blodtørst. Personer med sammenvoksede øjenbryn blev lynchet på gaden, almindelige ulve blev jagtet og skudt, og ingen turde bevæge sig uden for en dør, når det var fuldmåne.

Det kom til krig mellem menneskene og varulvene, men den varede ikke længe. Selv om det anslås, at kun 0,0005 procent af verdens befolkning på det tidspunkt var varulve - cirka 3,5 millioner - var det alligevel flere, end nogen havde forestillet sig, og de var også bedre organiserede, end man troede. Mange af dem sad endda på centrale poster i det politiske og militære system og kunne dermed sabotere det indefra. Selv i menneskeform demonstrerede mange af dem skræmmende fysisk styrke og udholdenhed, så på trods af at menneskeheden var i klart overtal, var krigen næsten overstået, inden den var begyndt.

Varulvene var dog på ingen måde interesserede i at udrydde os, selv om det modsatte var tilfældet, hvis man spurgte et flertal af menneskene. De ville blot leve i fred, så der blev indgået en aftale, der holder den dag i dag, selv om den fungerer bedre i nogle dele af verden end andre.

Varulvene havde dog et enkelt, ufravigeligt krav: "Giv os Månen."

I første omgang troede de fleste, at der var tale om en misforståelse med tanker på, hvad der var sket med Larry Delgado deroppe. Men den var god nok. NASA viste sig at være kraftigt infiltreret af varulve på alle niveauer, hvilket har fået flere konspirationsteoretikere til at mene, at det er forklaringen på, at Larry kunne holde sin hemmelighed skjult, og at det ikke var tilfældigt, at han kom med på missionen. De ansvarlige i NASA på det tidspunkt hævder dog, at de blev lige så overraskede som alle andre, da Larrys sande jeg pludselig stod på Månen.

Men da de var kommet sig over chokket, begyndte de selvsamme videnskabsfolk at gennemgå dataene fra missionen, og de opdagede noget interessant. Larry døde, fordi hans dragt ikke kunne holde til forvandlingen, men med det rette udstyr kunne han sagtens have taget sig en lang løbetur på Månens overflade og hylet mod Jorden.

Det satte tankerne i gang, og inden længe havde varulvene fået monopol på udforskningen af Månen og havde haft varulv nummer to, tre, fire og fem deroppe. Denne gang iført dragter lavet af et nyudviklet, fleksibelt materiale, der kunne modstå en forvandling. Deres landing blev ikke transmitteret i tv, men efter sigende skulle der ledsaget af en masse hyl og snerren være trængt følgende ord igennem til Jorden: "Vi er kommet hjem."

Læs resten af novellen i *Månebase Rødhætte og andre SF-noveller* (Science Fiction Cirklen, 2012)

Dette værk er licenseret under en [Creative Commons Navngivelse-Ikke-kommerciel-Ingen bearbejdelser 2.5 Danmark Licens](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/dk/).